

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **E. H., spol. s r. o., M., B.**, IČO: X., zastúpený: Mgr. M. K., advokát, M., B., proti odporcovi: **R. a T. S., M., B.**, IČO: X., **o zaplatenie 139 608,75 eur (4 205 853,10 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 45Cb 60/1999, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. októbra 2010, č. k.: 1Obo 3/2009-376, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a**.

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. júna 2009, č. k.: 45Cb 60/1999-350 návrh navrhovateľa zamietol a zaviazal ho zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 16 722,70 eur.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie 4 205 853,10 Sk s príslušenstvom. Návrh je odôvodnený tým, že odporca uzavrel so spoločnosťou Š. B., s. r. o. Zmluvu o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu „D.“ (ďalej len „Zmluva“), podľa ktorej mal odporca vysielat' tento program každý pracovný deň a za ktorý sa zaviazal zaplatiť 49 000,-

Sk. Faktúry za september až december 1998 odporca nezaplatil a spoločnosť Š. B., s. r. o., túto pohľadávku postúpila zmluvou z 23. apríla 1999 navrhovateľovi.

Súd prvého stupňa rozsudkom zo 16. novembra 2005 (č. l. 148) žalobe vyhovel a zaviazal odporcu na zaplatenie žalovanej sumy. Na odvolanie odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. februára 2008, č. k.: 1Obo/87/2006-178 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom konaní po vykonanom dokazovaní dospel súd I. stupňa k týmto skutkovým a právnym záverom: Nestotožnil sa s právnym názorom navrhovateľa, že odvolací súd definitívne nevyriešil prejudiciálnu otázku v tomto konaní, a to otázku platnosti Zmluvy o spoločnej – koprodukčnej výrobe televízneho programu „D.“ Aj keď súd mimo správneho súdnictva nie je oprávnený skúmať správnosť správneho aktu, vždy musí skúmať, či ide o správny akt vydaný v medziach právomoci príslušného správneho orgánu a či je právoplatný a vykonateľný. Uviedol, že z ust. § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vyplýva, že tieto otázky nemôže súd v konaní riešiť ako predbežné, ak bez posúdenia týchto otázok nemôže pokračovať v konaní, konanie preruší. Ak už príslušný orgán vydá rozhodnutie, súd je viazaný jeho výrokom. Z obsahu zmluvy mal súd preukázané, že predmetom zmluvy nebol televízny program, vytváraný spoločnou tvorivou činnosťou oboch účastníkov zmluvy, ale išlo o výlučnú tvorivú činnosť Š. B., s. r. o., pri ktorej mal odporca podľa čl. 4 bod 4 Zmluvy vykonávať dohľad spočívajúci v sledovaní dodržiavania zákonných podmienok stanovených pre program vysielaný S.. Podľa názoru súdu prvého stupňa z ustanovení Smernice o realizácii obchodných činností v pôsobnosti S. a Zmluvy vyplýva, že išlo výlučne o objednávkové zabezpečenie relácie, a preto bol odporca povinný postupovať v súlade so Zákonom č. 263/1993 Z. z. o verejnom obstarávaní tovarov, služieb a verejných prác (ďalej len „Zákon verejnom obstarávaní“). Táto povinnosť je priamo uvedená v § 1 uvedeného zákona. Ďalej uviedol, že Zákon o verejnom obstarávaní sa vzťahuje aj na odporcu, pričom z neho vyplýva pôsobnosť krajských úradov v oblasti kontrolnej činnosti verejného obstarávania. Bolo v kompetencii Krajského úradu v Bratislave vykonať štátny dohľad nad verejným obstarávaním zmluvného dodávateľa televíznej relácie „D.“ a vo svojom rozhodnutí č. REG/64/4/1999/ULC konštatovať porušenie Zákona o verejnom obstarávaní. Z uvedeného rozhodnutia v spojení s ust. § 24a Zákona o verejnom obstarávaní priamo vyplýva neplatnosť spornej zmluvy. Súd prvého stupňa neakceptoval tvrdenie navrhovateľa, že právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn.

10Cb 62/1999 bola vyslovená platnosť takmer identickej zmluvy. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 40/2006-35 z 2. augusta 2007 bolo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob 226/2005 zrušené, ktorým bolo rozhodnutie okresného súdu potvrdené. K otázke bezdôvodného obohatenia odporcu uviedol, že nariadené dokazovanie nemohol vykonať, pretože navrhovateľ nepredložil dôkazy preukazujúce rozsah bezdôvodného obohatenia a trval na svojom názore o platnosti Zmluvy, neskôr uviedol, že už nemá žiadne listiny a navrhol vykonať dôkaz odborným posudkom, ktorý vypracoval znalec z odboru „ekonomika a podnikanie“. Uvedený posudok však nebolo možné pre účely tohto konania použiť z dôvodu, že išlo o znalca, ktorý nebol ustanovený v tomto konaní, ale najmä preto, že jeho predmetom bolo vyčíslenie ušlého zisku Š. B., s. r. o., vychádzajúceho z podielu tržieb a nákladov na výrobu relácie v roku 1998. Námietku premlčania vznesenú odporcom súd neakceptoval z dôvodu, že pôvodný nárok navrhovateľa bol uplatnený v zákonnej lehote, pričom súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou. Súd neakceptoval ani tvrdenie odporcu, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok boli neexistujúce pohľadávky, vyplývajúce z neplatnej zmluvy. Zmluva o postúpení pohľadávky dávala navrhovateľovi aktívnu procesnú legitímáciu na súdne uplatnenie nároku, nie však na hmotnoprávny úspech v spore. Súd prvého stupňa návrh zamietol, keďže navrhovateľ nepredložil súdu ani jediný dôkaz na preukázanie rozsahu bezdôvodného obohatenia, a teda neunesol dôkazné bremeno. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Zmluva o koprodukčnej výrobe televízneho programu bola uzavretá pre potreby odporcu, na základe ktorej sa dohodlo, že Š. B., s. r. o., bude vyrábať televízny program pod názvom „Dobré ráno S.“. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 13. decembra 2005. Tento program bol v priebehu roka 1998 aj realizovaný. Listom z 28. decembra 1998 odporca oznámil Š. B., s. r. o., že uvedenú zmluvu o spoločnej koprodukčnej výrobe televízneho programu z 22. decembra 1998 považuje za neplatnú, o. i. z dôvodu porušenia Zákona o verejnom obstarávaní. Z dôvodu neplatnosti tejto zmluvy odporca prestal uvedený program šíriť. Ďalej z odôvodnenia vyplýva, že navrhovateľ namietal, že Zmluva nespada pod režim Zákona o verejnom obstarávaní, a preto je platná a ani neexistoval zákonný podklad pre uloženie pokuty krajským úradom. Odvolací súd už vo

svojom predchádzajúcom rozhodnutí vo veci vyslovil, že v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov. Podľa tohto ustanovenia nie je súd mimo rámca správneho súdnictva oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho rozhodnutia, vždy však skúma, či ide o správne rozhodnutie (či nejde o paakt), či bolo vydané v medziach právomoci príslušného správneho orgánu a či je právoplatné a vykonateľné. Z obsahu spisu je nesporné, že Krajský úrad v Bratislave, odbor regionálneho rozvoja a iných odvetvových vzťahov vykonal u odporcu štátny dohľad nad verejným obstarávaním, zistil porušenie Zákona o verejnom obstarávaní a uložil odporcovi pokutu 20 000,-Sk. Pôsobnosť krajského úradu vykonávať štátnu správu nad verejným obstarávaním bola daná ust. § 21 ods. 2, § 23 ods. 1 Zákona o verejnom obstarávaní, § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 Zákona č. 222/1996 Z. z. a tiež v zmysle zákona o správnom konaní, čo správne konštatoval súd prvého stupňa. Rozhodnutím krajského úradu z 3. marca 1999 č. REG/64/4/1999/ULC, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. marca 1999, ktorého záverom bolo, že pri uzavretí predmetnej zmluvy bol porušený Zákon o verejnom obstarávaní je súd viazaný a z toho dôvodu mu neprináleží posudzovať správnosť zistení správneho orgánu pri porušení tohto zákona, ktoré spadalo do pôsobnosti tohto orgánu. Dôvody odvolateľa, ktorými namieta platnosť zmluvy sú preto právne irelevantné. Pretože porušením Zákona o verejnom obstarávaní a to ust. § 24 tohto zákona, zákon spája neplatnosť zmluvy, a navrhovateľ právo z titulu bezdôvodného obohatenia neosvedčil, súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď návrh zamietol. Odvolací súd úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nevyšiel.

Proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) v spojení s ust. § 237 písm. f) O. s. p. Uviedol, že so závermi odvolacieho súdu sa nestotožňuje a má za to, že zo stany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, v dôsledku čoho je konanie postihnuté takou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a postupom súdu bola zároveň navrhovateľovi obmedzená možnosť konať pred súdom. Odvolací súd a rovnako aj súd prvého stupňa neplatnosť Zmluvy odôvodňuje výlučne rozhodnutím Krajského úradu, § 24a Zákona o verejnom obstarávaní a § 135 ods. 1 O. s. p. Súd sa však opomenuli vysporiadať s tvrdeniami navrhovateľa a s otázkou či Krajský úrad mal právomoc vykonať štátny dohľad a udeliť pokutu, čím by následne bola Zmluva neplatná v zmysle § 24a Zákona o verejnom obstarávaní. V prípade, ak by Zmluva nespádala pod Zákon o verejnom

obstarávaní, Krajský úrad by bol absolútne nepríslušným orgánom na vykonanie štátneho dohľadu a udelenie pokuty vo vzťahu k Zmluve, a rozhodnutie o platnosti/neplatnosti Zmluvy by prináležalo iba v súdu. Podľa dovolateľa výroba televízneho programu – relácie pre potreby vysielania S., ktorá bola predmetom Zmluvy evidentne nespadá pod žiadnu zo zákonných definícií tovaru, služby alebo verejnej práce uvedených v § 2 ods. 3 až 5 Zákona o verejnom obstarávaní. Dovolateľ je toho názoru, že neexistoval zákonný základ pre uplatnenie právomoci krajského úradu na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty za porušenie Zákona o verejnom obstarávaní. Rovnako aj z § 1 ods. 2 písm. b) Zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že verejné obstarávanie vzhľadom na predmet zmluvy – koprodukčná výroba televízneho programu by v tomto prípade bezpochyby bolo spôsobilé privodiť porušenie autorských práv viažucich sa k výrobe televízneho programu. S. sa na výrobe televízneho programu podieľala nielen redaktorským a dramatickým dohľadom, ale aj poskytnutím vlastných spravodajských informácií a záznamov. Podľa dovolateľa televízny program je spoločným dielom v zmysle § 10 Zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko program vznikol spoločnou činnosťou účastníkov Zmluvy. Dovolateľ má za to, že postupom súdu došlo k obmedzeniu možnosti navrhovateľa konať pred súdom tým, že odvolací súd sa tvrdeniam navrhovateľa uvedeným v odvolaní vôbec nevenoval a to aj nedostatočným vykonaním dokazovania za účelom preukázania či Zmluva spadala pod režim Zákona o verejnom obstarávaní alebo nie. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 243 O. s. p.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa uviedol, že dovolanie navrhovateľa nie je dôvodné a v zmysle O. s. p. nie je ani prípustné. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa zamietol. Navrhovateľ v konaní nenavrhol dôkazy, akými by sa preukázalo či Zmluva spadá pod režim Zákona o verejnom obstarávaní. Odporca je názoru, že súdy správne právne posúdili vec a v žiadnom prípade nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Súdy úplne zistili skutkový stav veci, vykonali všetky navrhované a potrebné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospeli k správnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave je č. REG/64/4/1999 ULC z 3. marca 1999 je rozhodnutím, vydaným v súlade so zákonom, vecne správne, bez väd a nedostatkov. S poukazom na ust. § 135 ods. 1 O. s. p. je súd týmto rozhodnutím viazaný. Ďalej uviedol, že výrobu celého programu zabezpečoval výlučne navrhovateľ, bol to program

dodávaný na „kľúč“ bez účasti odporcu, išlo o dodávku produktu, ktorého obstarávanie podliehalo Zákonom o verejnom obstarávaní. Odporca sa zaviazal vyrobený program iba prevziať, zaplatiť a odvysielať. Podľa odporcu je súd viazaný rozhodnutím Krajského úradu v Bratislave, v zmysle ktorého je Zmluva o spoločnej – koprodukčnej výrobe televízneho programu „Dobré ráno S.“ v rozpore so zákonom na základe § 24a Zákona o verejnom obstarávaní absolútne neplatná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p., má náležitosti v súlade s ust. § 241 ods. 1 O. s. p. pričom je odôvodnené podľa ust. § 241 ods. 2 O. s. p., pristúpil ku skúmaniu, či je v predmetnej veci dovolanie prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a rovnako nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 1, 2, a 3 O. s. p. nie je daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a) až g) O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu

(rozsudku alebo uzneseníu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., tým že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevenoval tvrdeniam navrhovateľa uvedeným v odvolaní a bolo vykonané nedostatočné dokazovanie za účelom preukázania, či Zmluva spadala pod režim Zákona o verejnom obstarávaní. Ďalej svoje dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol vo veci.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnil, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Odvolací súd dal v napadnutom rozhodnutí odpoveď na všetky podstatné námietky nastolené účastníkmi konania. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami

a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

V zmysle § 120 ods. 1 sú účastníci povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V danom prípade ďalšie dôkazy navrhovateľ neoznačil a nenavrhol ich výkon. Účastníci konania boli na prejednávani 24. júna 2009 poučení v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. (č. l. 340), pričom navrhovateľ uviedol, že nemá žiadne návrhy na vykonanie ďalšieho dokazovania. Vykonanými dôkazmi bol dostatočne zistený skutkový stav veci a ďalšie dôkazy už nebolo potrebné vykonať. Rovnako aj v nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým by súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Platí to aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Aj v prípade, že by súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý prívodiť zvrat v skutkových zisteniach, mohol by mať tento jeho postup za následok neúplne zistenie skutkového stavu (vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého, súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie navrhovateľa odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo odporcovi v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Dovolací súd však odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal pretože si žiadne trovy neuplatnil ani nevyčíslil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. februára 2012

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.